

Ние Българитѣ въ Румѣния, въ вѣремена грозни и усилии, намѣрихме прибѣжище въ тая отъ Бога благословена земя, за славата на която и независимостѣта на румѣнския народѣ огнено сме се борили.

Румѣния!... Новото наше отечество ни съхрани и ни стои въ обятия си. И не ни раздѣляше отъ собственитѣ свои синове.

Отъ всичкитѣ чуждестранни родове, които намѣрихъ прирѣжище и гостоприемство въ Румѣния, българския родѣ е най-добрѣ приетѣ и приближенѣ. Между Българи и Румѣни нѣма никаква почти разлика. Българина много лесно и добрѣ изуча румѣнски, щото не би помислилъ който го слуша, че е чужденецѣ въ страната. Така сѣмо и мнозина отъ Румѣнитѣ говорѣтъ българския языкѣ. И това ме прави да вѣрвамъ, че Българитѣ ще да сѣ румѣнски народѣ и подъ влиянието на славянскитѣ племена е приелъ языка и културата имъ, както е разказвалъ въ едно литературно застѣдание ученикѣ нашъ професоръ Б. П. Хажджу. Инакъ не можъ да си обясня пълното сходство и добро живуване между тия два сѣсѣдни народи.

Че нашитѣ братя Българи отъ *бащиното отечество* се радватъ на насъ и удобряватъ вѣрното наше служение на новото ни отечество е и този малакъ знакѣ на отличителна честь, що се прави на скромното мое дѣло, прѣведено на български и печатано въ в. „Мирѣ“, единѣ отъ най-сериознитѣ и распространени вѣстници въ България.

Това ме убѣждава че сѣмъ работилъ добрѣ и разумно.

Свършвамъ това си писмо, съ молитва къмъ Всевышняго и Всесилнаго Бога, щото Българитѣ и Румѣнитѣ вѣчно да живѣятъ въ мирѣ и съгласие. Умразенѣ човѣкъ ще бѣде онзи, който би подбуждалъ на вражда тия два отлични народи.

Съ братска любовь ви поздравлявамъ.

Ст. Жеоржеску.